

PINAR

Kültür – Sanat - Edebiyat

DENİZ’İN ALDIĞI DERS

Köyün birinde bir aile yaşıyordu. Bu ailede baba, anne, babaanne, Deniz ve kardeşi vardı. Deniz birinci sınıfı pekiyi ile bitirince karne hediyesi diye tutturdu. Babaannesi dayanamayıp ‘Kızıma karne hediyesini ben vereceğim. Deniz’i şehir dışındaki halasını ziyarete götürmek istiyorum.’ dedi.

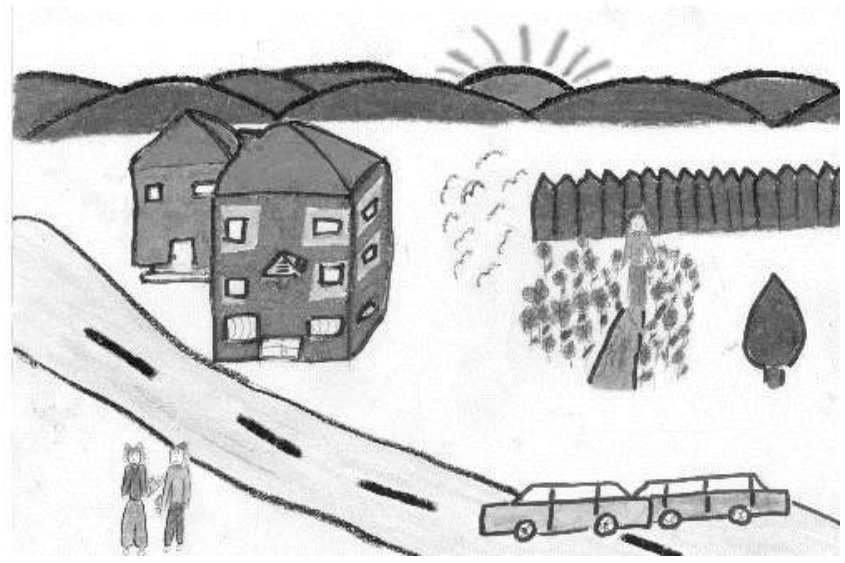
Deniz halasını çok özlemişti. Sabah erkenden kalktılar. Ailecek terminale gittiler. Deniz ilk defa babaannesi ile uzun yolculuk yapacağı için çok heyecanlıydı. Otobüse binmeden önce anne ve babası ‘Sakin babaannenin elini bırakma!’ dediler ve otobüs hareket etti.

Deniz ve babaannesi güzel bir yolculuk geçiriyorlardı, taa ki mola verinceye kadar. Otobüs mola verdiğiğinde, Deniz babaannesi ile beraber lavaboya gitti. Babaannesi lavabodayken Deniz etrafı dolaşmak için dışarı çıktı. Etrafa göz atarken küçük bir oyun parkı gördü. Parkta oynamaya daldı. Babaannesi Deniz’i lavaboda göremeyince çok telaşlandı. Deniz’in aklına babaannesi gelince ağlamaya başladı. Babaannesinin aklına Deniz’in oyun oynamayı çok sevdiği geldi. Hemen oyun parkına gitti. Deniz orada ağlıyordu. Deniz babaannesini görünce birbirlerine sınıksı sarıldılar. Otobüsün hareket saati geldi. Koşa koşa otobüse bindiler ve gidecekleri yere varana kadar babaannesi Deniz’e nasihatlerde bulundu. Deniz kalabalık yerlerde büyüklerin elinin bırakılmayacağını ve onlardan izinsiz bir yere gidilmeyeceğini anladı. Zaten yaşadığı bu durum Deniz’e çok büyük bir ders oldu. Deniz başına gelenleri arkadaşlarına anlatmak için okulların açılmasını ipe çekmeye başlamıştı.

Aysegül TİFTİKÇİ

MERHABA;

Ben kimsesi olmayan küçük bir çocuğum. Kimsem olmadığı için, sokakta bulduğum herhangi bir yerde yatıyorum. Acaba anneme ve babama ne oldu? Çok merak ediyorum doğrusu. Ben bu gerçeğin peşindeyim. Beni gören herkes ilk başta şöyle bir iç geçirerek acıyor ve sonra da çekip gidiyor. Zaten başka ne yapabilirler ki? Elbisesi yırtık, üstü kir pas içerisinde, ayakkabısı delik bir çocuğu kim ne yapsın..! Öte yandan “Kimi insanlar var üzerinde elbise yok; kimi elbiseler var içinde insan yok.” sözü de...

Nazmiye TİFTİKÇİ

ÖĞRETMENİM

Öğretenim, yol gösterenim,
Yıldızların içinde güneşim,
Bilgiyi engin denizlerde yüzdürenim,
Aydınlığıma ışık katanım..!

Öğretenim, öğüt verenim,
Meşaleme ateşim,
Kitaplarımı konuştururum,
En iyi, en doğruyu bilenim..!

Ebrar Feyza ÖZTÜRK

Bazı zamanlarda kimileri acıyıp beni evlat edinmek istiyor; fakat her seferinde biri gelip buna engel oluyor. Gerçi tanımadığım, bilmediğim insanlarla da işim olmaz ya...

Sokakta giden çocukların ellerinden anneleri babaları tutuyorlar. Bu sahne beni derinden sarsıyor ve türlü düşüncelere sevk ediyor. Sıcak bir yuvaya sahip olmayı her şeyden çok isterdim kardeşlerim. Korkarım bu gidişle bu sadece bir hayal olarak kalacak..!

Alevna Kevser DEMİRCİ

BABAANNEMİN EVİ

Bir pazar sabahı erkenden kalkmışım, babaanneme gidecektik; bu yüzden çok mutluydum. Sabah ailemle kahvaltı yaptık. Ve bu sırada annemler müjdeyi verdiler. Kardeşim ile ben “yaşasın” dedik.

Karnımızı bir güzel doyurduk, kıyafetlerimizi giydik. Sonra da arabamız ile babaanneme gitmek üzere yola koyulduk. Bu sırada ben arabada uyumuşum. Annem, babaanneme gelince beni uyandırdı.

Babaannem bizi kapıda karşıladı, çok mutlu olmuştu. Sadece bir gün kalabilecektik burada; çünkü pazartesi günü babamın işbaşı yapması gerekiyordu.

Akşam olmuştu, babaannem bizim için yere yatak kurdu. Bu arada içerisi biraz soğuktu; çünkü ev dağlık bir alandaydı, neyse ki sobamız vardı. Biraz yatak sohbetinin ardından uykuya daldık.

Sabahleyin horoz ve ineklerin bağrısmaları arasında uyandık. Babaannem bana ve kardeşim Hatice ‘ ye kümeden üç tane yumurta getirmemizi söyledi. Biz gülererek ve koşarak kümese gittik. Kümese girmemle tavuğun üzerime atlaması bir oldu. O sırada ben “ imdat” diye bağırdım. Kardeşim ve ben çok ürkmüştük.

Aceleyle yumurtaları alıp babaanneme getirdik. Babaannem yumurtaları aldı ve sonra da domates getirmemizi istedi.

Hemen aldım geldim. Kahvaltımızı yaptık. Ardından babaannem bize ormanı gezdirdi. Ormanda yaşayan hayvanların yaşamını anlattı. İkindiye doğru eve döndük. Annem tavuklara kapta yem veriyordu. Bu sırada babaannem bizi bir ağacın altına çağırdı. İp ve bir de yastık istedi, ipi ağaca bağladı. Yastığı ipin üzerine koydu ve salıncağımız hazırды. Salıncakta önce kardeşim sallandı, sonra da ben sallandım , çok eğleneliydi gerçekten.

Ertesi gün sabah erkenden kalktık ve kahvaltıdan sonra dönüş yoluna koyulduk. Babamın işine yetişmesi gerekiyordu. Ben ve kardeşim için unutulmaz bir tatil olmuştu. Öğleden sonra okula gittiğimizde öğretmenimiz hafta sonumuzun nasıl geçtiğini sordu, ben de bir bir anlattım yaşadıklarımı.

Melih TİFTİKÇİ

HAYAT GÜZELDİR

Koş, eğlen, oyna,
Ver kendini hayata.
Gel yeşillikte oyna,
Ol benimle doğada.

Gör gönlünün mavisini,
Yağmurun tane tanesini,
Kokla çiçeği sev böceği,
Görürsün yaşamın güzelliğini.

Emirhan ERDOĞAN

BAHAR ÇİÇEKLERİ

Açar bahar çiçekleri,
Mis mis kokuları,
Rengarenk açarlar,
Bahar çiçekleri...

Lalesi ,sümbülü, papatyası,
Çok güzeldir isimleri.
Güneş doğarken kokuları,
Doğayı sarar güzellikleri.
Bahar çiçekleri...

Sude ACI

HEPİMİZ BİRİZ ASLINDA

Dün kar yağdı. Hava çok soğuktu. Soğuktan dolayı arabalar bile çalışmıyordu, her yer bembeyaz olmuştu. Bir o kadar da güzel bir manzara vardı. Kar evi olanlara huzur; olmayanlara ise çile olarak yansiyordu. Biz huzur tarafındaydık , peki ya dışarıda çaresizce titreyen o çocuk ne yapsın ..!

Bir süreliğine dışarıdaki çocuğu kendi haline bırakıp evde yapmam gerekenlere yoğunlaşacaktım. Tam bu sırada evin camına bir kar topu attılar. Öyle bir gürültü oldu ki; camın kırılmaması gerçekten büyük bir şanstı benim için. Baktım ki bizim arkadaşlar... Hemen üzerimi giyindim ve aşağıya indim.

Kartopu oynarken köşedeki çocuğun hala aynı yerde oturduğunu gördüm. Arkadaşlardan biri ona kar topu attı, diğerleri de ona uydular.

Minik çocuğun açığındaki çığıllıkları bizimkileri çok eğlendiriyordu. Çocuk ağlamaya başladı, gözünden düşen göz yaşları yerde buz kesiyordu. Çocuğun yanına gittim. Biraz olsun teselli etmeği amacım; ne var ki benimle konuşmak istemediğini söyledi.

Bir şeyler yapmalıydım bu yavrucak için. Ona evden bir çift çorap ve hırka getirdim. Gözleri parıldadı birden. Üşürken neler hissettiğini sordum:

-Ayaklarına sanki iğneler saplanıyor, titriyorsun ve tüm darbelere duyarsız kalıyorsun. Eğer sen olmasaydın belki ben bir kardan adam gibi değersiz bir şekilde parçalanıp ölecektim.

Bu sözler beni derinden sarsmıştı. Gözlerime hüznü bir şekilde baktı ve zor da olsa konuşmasını sürdürdü:

- Sen bana neden yardım ediyorsun? Ben siyah renkli biriyim;

bu yüzden arkadaşların bana düşman gözüyle bakıp yapmadıklarını bırakmadılar. Sense bana kardeş gözüyle baktın.

Bunları dinlerken istemsiz şekilde gözlerimden bir damla yaş karıştı kara.

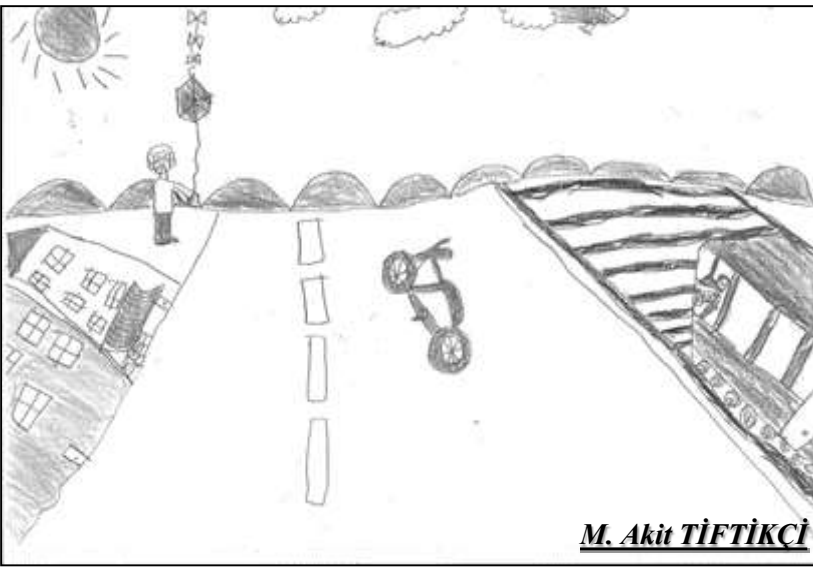
-Tenlerimizin rengi ne olursa olsun gözyaşlarımızın rengi aynıdır.

Bir şeyler yapmalıydım bu yavrucak için. Mahallemizde kimsesiz çocukların bakımıyla ilgilenen bir yer vardı. Buraya götürecektim minik çocuğu.

Bir arka sokaktaki yuvaya yürüyerek kısa zamanda vardık. Müdür Bey bizi çok sıcak karşıladı. İşlemler yapıldı ve çocuğun kaydı yapıldı yuvaya. Sıcak bir çorba içtikten sonra çok uykusunun olduğunu, günlerdir doya doya uyumadığını söyledi.

Artık veda vakti gelmişti. Sımsıkı sarıldık birbirimize. Ne zaman isterse çekinmeden gelebileceğini söyledim. Unutulmaz bir gün olmuştu benim için. Emin ellere emanet ederek minik yavruyu, huzur içinde eve doğru yürümeye başladım.

Sinan ESİRİNGÜ

DÜRÜST ORMANCI

Evvel zaman içinde bir ormancı varmış. Bu ormancı çok fakirmiş. Geçimini ormandan sağlıyormuş. Yine bir gün ormana gitmiş. Yaşlı ağaçları keserken yorulduğunu hissetmiş ve soluklanmak için bir köşede biraz şekerleme yapmış. Uyandığında tekrar işe koyulacaktı; fakat baltasını koyduğu yerde bulamıyormuş bir türlü. Bakmadığı yer kalmamış, köşe bucak her yeri didik didik etmiş, ama nafile... Sonunda pes etmiş ve bir çınar ağacının gövdesine dayanıp ağlamaya başlamış. Çaresiz şekilde olduğu yere çöktüğü sırada yanına kocaman, heybetli bir Anka kuşu konuvermiş.

-Neyin var oduncu dedem?

-Sorma, baltamı kaybettim.

-Bu seni çok üzmüş olmalı.

-Üzülmez mi insan, ekmeğimi baltamla kazanıyordum.

Anka kuşu heybetli kanatlarından altın bir balta çıkarmış.

-Baltan sakın bu olmasın, dedem?

-Bu benim baltam değil.

Bunun üzerine Anka kuşu parıl parıl parlayan gümüş bir balta göstermiş oduncuya.

-Peki ya buna ne dersin?

-Maalesef bu da benim değil.

Anka kuşu nihayet oduncuya kendi baltasını uzatmış.

-Bu da mı sana ait değil?

Oduncunun gözleri fal taşı gibi açılmış.

-İşte bu benim baltam, hay sen çok yaşa..!

Oduncunun dürüstlüğü Anka kuşunu duygulandırmış ve onu ödüllendirmek için altın ve gümüş baltayı da oduncuya hediye etmiş.

Oduncu köye gidince olanları arkadaşına anlatmış. Ağzı açık şekilde ormancıyı dinleyen arkadaşı toplanıp ormanın yolunu tutmuş. Baltasını çalılıkların arasına saklamış ve oturup bağıra çağıra Anka kuşunun duyacağı şekilde ağlamaya başlamış. Bir süre sonra Anka kuşu çıkagelmiş.

-Neyin var güzel kardeşim, neden ağlıyorsun? Hele de bakalım.

-Ahhh ahh, ben ağlamayayım da kimler ağlasın.

-Ne oldu yahu? İyice meraklandım şimdi.

-Daha ne olsun! Baltamı, ekmeğim kaybettim.

Bunun üzerine Anka kuşu kanatlarının altından bir balta çıkarmış

-Bu muydu senin baltan?

-Evet, bu benim baltam. Ne kadar teşekkür etsem azdır.

Anka kuşuyla vedalaşan ormancının arkadaşı koşar adımlarla ormanda ilerlemeye başlamış. Baltasına sıkı sıkıya sarılmıştı bu arada, fakat o da ne..! Elindeki balta birden kaybolmasın mı..! Şaşkınlık içerisinde Anka kuşuyla buluştuğu yere dönmüş ve başlamış hüngür hüngür ağlamaya. Akşama kadar saatlerce o şekilde beklemiş; fakat gelen giden olmamış.

Altın balta bulayım derken kendi baltasından da olan ormancının arkadaşı, aç gözlülüğünün ve de yalanlarının kurbanı olarak üzgün bir şekilde evinin yolunu tutmuş.

Gizem Özge BAL

MELEK

Günlerden bir gün Melek evde oturuyordu. Canı çok sıkındı. Melek şehirde annesi ile birlikte yaşadığı için köyden gelen arkadaşlarının hayatlarını çok merak ediyordu. Melek bir gün annesine:

-Anneciğim, köye dedemlerin yanına gidebilir miyiz? diye sordu.

Annesi:

-Tamam kızım gidebiliriz, dedi.

Melek o gece sevincinden hiç uyuyamadı.

Köye gideceği gün çok sevinçliydi.

Melekler artık köye gelmişlerdi. Dedesi Melek'i görünce çok sevindi. Melek dedesinin boynuna sarıldı. Dedesi:

-Hoş geldin güzel kızım, dedi.

Melek:

-İyi ki buraya geldik. Burası çok güzelmiş. Dede, bana köyü gezdirebilir misin? dedi.

Melek ve dedesi birlikte önce bahçeye gittiler. Orada dedesinin yetiştirdiği çok güzel sebzeler vardı. Melek domateslerden yedi ve çok lezzetli buldu.

Zeynep ELVERDİ

-Dedeciğim köyde yaşamak çok güzel ve eğlenceli

Melek yumurtaları toplamada dedesine yardım etti. Sonra ninesiyle birlikte koyunları ve kuzuları olatmaya gittiler. Melek orada çimenlerde oyun oynadı.

Melek köy hayatını çok sevmişti. Köyde annesi ile birlikte bir hafta kaldılar. Artık ayrılık vakti gelmişti. Dedesi ve ninesi ile vedalaştı. Melek bir daha köye geleceği günü iple çekiyordu.

Merve DEMİR

Hazel KUSCU

AİLEME MEKTUP

Sevgili anneciğim ve babacığım,

Sizlerden çok uzaktayım. Aramızdaki mesafeler çok büyük maalesef, ama kalplerimizin mesafesi ve birbirimize duyduğumuz özlem bizi yaklaştırıyor. Sizin sevginiz beni ayakta tutan tek şey; çünkü ben buralarda içimi sevginizle ısıtıyorum. Gözümde akan yaşlar aramızdaki gönül köprülerini kuruyor. Size dair özlemim tüm bedenimi yakıp kavuruyor, bu yangına bin ton su dökülse yine sönmez .

Gurbet ellerde tek tesellim sizin sevginiz. Ne zaman tökezleyecek gibi olsam aklıma sevginizi getiriyorum ve kendime geliyorum. Üzerimde çok emeğiniz var siz beni yetiştirmeseydiniz belki ben buralara gelemezdim . Onun için sizlere layık bir evlat olabilmek için elimden geleni yapıyorum. Sakın gözünüz arkanızda kalmasin, gurur verici işler yapıyorum buralarda.

Bu yazdığım mektup size karşı duyduğum özlemin bir yansımasıdır. Öperim mübarek ellerinizden..!

Oğlunuz Sinan...

Sinan ESİRİNGÜ

“DUA” NIN GÜCÜ

İnsan ne istediğini bilmiyor hayatta. Bir şey istediğinde Allah'tan, nefsinin arzularına göre hareket ediyor. Para istiyorlar mesela; ama para gelince bozulacaklarını hesap edemiyorlar. Her zaman hayırlısını istememiz gerekli bence. Bizim için hayırlı olanı da yalnız Rabbimiz bilir. Bu nedenle başımıza kötü bir şey geldiğinde oturup ağlamak yerine, bu beladaki hikmeti anlamaya çalışmalı ve sabretmeliyiz.

İstemenin en güzel biçimidir dua. Rabbimizden bir isteğimiz olduğunda dua etmeliyiz. Karşılık verilecektir mutlaka. İstedığınız olmayabilir, “Vardı bir hayır inşallah, Rabbim neylerse güzel eyler.” diyerek sabırla tevekkül etmeliyiz. Peki hep bu dünya için mi dua etmeliyiz? Sadece bu dünyayı düşünürsek ebedi hayatı ihmal etmiş oluruz. Bu da bir Müslüman'a yakışmaz. Bize yakışan belirli bir denge içerisinde her iki dünya için yaşamaktır.

“Allah'ım günahlarımı affet, beni şeytanın şerrinde koru!” en güzel dua cümlelerinden birisidir. Eğer şeytandan uzak olursak günah işlemeyiz, günah işlemeyince de Rabbimizi hoşnut etmiş oluruz, Allah'ın rızasını kazanırız.

Dua etmek yaşamımızın merkezinde yer almalıdır. Her fırsatta Rabbimize yönelerek dua etmeliyiz. Huzurlu bir yaşamın anahtarıdır dua. Allah'a en yakın olduğumuz andır. Duamız olmasa biz neye yararız ki..! İnsanoğlunun varlık sebebidir dua.

Safiye YETİŞ

Meryem YAVUZ

ÖNYARGI

Bazen usulca bakarsın sokaktaki dilenciye, içinden “yazık” dersin. Dudaklarını büzersin ona bakarak.

Peki ya hiç baktın mı aynaya? Birbirinizden ne üstünlüğünüz var söylesene bana! Onun tek eksigi para...

Bakarsın yoldakine, üstü başı yırtık, yargıyorsun hemen. Söylesene neyi eksik senden?

Dikkatlice bakarsan anlarsın: O hayata mutluluk katıyor ve o parayı önemsemeden gülümseyebiliyor.

Zeynep ELVERDİ

MUTLULUK:

Bir çocuğun gülümsemesidir.
Çikolatayı ısırduğumda hissettiğimdir.
Hayatı dolu dolu yaşamaktır.
O anda olabilmektir.
Ailele birlikte olmaktır.
Kavuşmaktır.
Bir renktir.
Sevildiğini bilmektir.
Bu güzel dünyayı tanıyabilmektir.
Hatayı anlamaktır.
Dik durabilmektir.
Paylaşmaktır.
Karşısındakini anlamaktır.
Hafta sonudur.
İyi bir dosttur.
Şarkı söylemektir.
Sessizliktir

Rabbimin rızasını kazanmaktır.
Haykırmaktır.
Sevmeyi bilmektir.
Yazılıdan beş almaktır.
Akşam yemeğidir.
Hayal kurmaktır.
Anlaşıldığını hissetmektir.
Anne olmaktır.
Çocuğuna sarılmaktır.
Atanmaktır.
Yüreğinin derinliklerinde sıcaklığı hissetmektir.
Manevi huzuru yaşamaktır.
Sevdiklerinin yanında olmasıdır.
Nefes alabilmektir.
Renklerle oynamaktır.
O anı yaşamaktır.
Kimi zaman sevmek, kimi zaman gülmek, kimi zaman da paylaşmaktır.

Aleyna Kevser DEMİRCİ

İMTİYAZ SAHİBİ

Şahin DERİCİ

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Hakan İLDEŞ

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Kenan TAŞ

GÖRSEL DANIŞMAN

Seda DUVAN

YAYIN KURULU

Selçuk İZMİRLİ

Kenan TAŞ

Seda DUVAN

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK DURLUPINAR İLKÖĞRETİM KURUMLARI

Dumlupınar Mahallesi 0 312 822 53 57